

МІСЦЕВЕ САМОВРЯДУВАННЯ

УДК 351.751(06.055.1)

К. С. Лозовська

аспірант кафедри проектного менеджменту
Одеського регіонального інституту державного управління
Національної академії державного управління при Президентові України

НОРМАТИВНО-ПРАВОВЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ФУНКЦІОНУВАННЯ КОМУНІКАЦІЙНОЇ ІНФРАСТРУКТУРИ НА МІСЦЕВОМУ РІВНІ

У статті проаналізовано вітчизняну нормативно-правову базу щодо забезпечення розвитку комунікаційної політики та інформаційно-комунікаційної сфери. Виявлено низку прогалин у правовому регулюванні інформаційної сфери, зокрема щодо функціонування в Україні міжнародних інформаційних обмінів та інформаційних систем. Наведені пропозиції щодо вдосконалення українського законодавства в інформаційно-комунікаційній сфері.

Ключові слова: комунікація, комунікаційна інфраструктура, кризові комунікації, інформаційна сфера, нормативно-правове забезпечення.

Постановка проблеми. Протягом останніх кількох років в Україні відбувається істотне зрушення в розвитку інформаційно-комунікаційної інфраструктури, чому сприяє суттєве збільшення інформаційно-комунікаційних технологій, урізноманітнення технічних засобів, а також розвиненість інфраструктури зв'язку. Водночас спостерігається низький рівень підтримки населенням реформ, лише близько 1% з опитаних визначили, що інформування населення є достатнім, а інформація зрозумілою, близько 40% визначають, що інформація не викликає довіри і часто не достовірна. У зв'язку з цим було ухвалено Концепцію реформи урядових комунікацій [27], основною метою якої визначено повне перезавантаження комунікаційної системи в Україні. Так, у 2018 р. Кабінет Міністрів України запровадив комунікаційну платформу «Єдиний голос» із метою ефективного інформування громадськості про діяльність органів виконавчої влади [32], яким визначено необхідність здійснення системних заходів із підвищення якості комунікації органів виконавчої влади із суспільством. Зазначена платформа, насамперед, спрямована на розвиток внутрішніх комунікацій виконавчих органів влади, підготовку різноманітної інформаційної продукції, розповсюдження її різними комунікаційними

каналами та, загалом, на реалізацію різноманітних інформаційних кампаній і комунікаційних стратегій, акцій, заходів у процесі запровадження реформ.

Саме така урядова ініціатива суттєво вплинула на необхідність створення та використання відповідної комунікаційної інфраструктури, у т. ч. на місцевому рівні, зокрема для реалізації місцевих стратегій і програм розвитку, реалізації права місцевої ініціативи, надання публічних послуг тощо.

У цьому контексті особливої актуальності набуває нормативно-правове забезпечення розвитку інформаційно-комунікаційної сфери, комунікаційної політики та забезпечення комунікаційної діяльності на місцевому рівні, що суттєво впливає на функціонування комунікаційної інфраструктури.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Деякі питання функціонування та розвитку комунікаційної інфраструктури в Україні досліджували у своїх роботах В. Бебик [1], О. Волох [2], В. Каїді [24], І. Кінаш [25], А. Кострубіцька [28], А. Садовська [34]. Також в основу статті було покладено низку нормативно-правових актів, які регулюють національну інформаційну сферу, інформаційну безпеку та комунікаційну політику [3–23; 26; 27; 30–33; 36; 37].

Метою статті є аналіз вітчизняної нормативно-правової бази щодо забезпечення розвитку комунікаційної політики та інформаційно-комунікаційної сфери з метою формування ефективної комунікаційної інфраструктури на місцевому рівні.

Виклад основного матеріалу. Інформаційно-комунікаційна сфера, на думку В. Бебика, – це сфера, котра фактично є системоутворюючим та інтегруючим чинником і пронизує все суспільне життя [1, с. 10]. Саме через її розвиток можна створити єдиний простір для ефективного публічного управління та інформаційного обміну. Інформаційно-комунікаційну сферу, на думку А. Садовської, варто розглядати як чинник активізації суспільного розвитку, засіб зміцнення національної ідентичності, консолідації/розколу суспільства [34, с. 160], що формує підґрунтя для здійснення належного врядування.

У контексті розвитку інформаційно-комунікаційної сфери було розроблено Концепцію реформи урядових комунікацій, якою, на підставі кращих європейських практик (12 країн), передбачається запровадження основних принципів комунікаційної діяльності органів публічної влади:

- розподіл політичної та державної складової частин комунікаційного процесу;
- визначення стратегічної ролі комунікацій у процесі управління та прийняття рішень, а не лише функції обслуговування;
- визначення функції комунікацій як профільної для кожного органу влади;
- розподіл стратегічних і виконавчих функцій;
- планування та постійний моніторинг комунікаційної діяльності;
- дотримання Кодексу етики комунікацій;
- фіксовані професійні стандарти і єдина база знань [27].

Отже, реформування у сфері комунікацій потребує як суттєвого нормативно-правового регулювання всіх форм взаємодії органів публічної влади із громадськістю (цільовими аудиторіями), з іншими органами публічного управління, так і налагодження внутрішньої комунікаційної діяльності.

Основним нормативно-правовим актом, що забезпечує розвиток комунікаційної політики та інформаційно-комунікаційної сфери в Україні, ще з 2010 р. залишається Концепція проекту Закону України «Про основні засади державної комунікативної політики», схвалена розпорядженням Кабінету Міністрів України від 13 січня 2010 р. № 85-р [33].

Відповідно до зазначеного розпорядження завдання, що ставилося перед Мінюстом та іншими заінтересованими центральними органами виконавчої влади щодо підготовки проекту Закону України «Про основні засади державної комунікативної політики», залишилося декларативним і невиконаним.

Відповідно до зазначеної Концепції окремі питання налагодження комунікації між органами державної влади, місцевого самоврядування, ЗМІ та громадськістю визначаються законами України, що регулюють інформаційну сферу. Зокрема, йдеться про такі нормативно-правові акти, як: Закони України «Про інформацію» [6], «Про порядок висвітлення діяльності органів державної влади та органів місцевого самоврядування засобами масової інформації» [22], «Про основні засади розвитку інформаційного суспільства в Україні на 2007–2015 роки» [12], «Про засади державної регуляторної політики у сфері господарської діяльності» [13], «Про звернення громадян» [7], «Про місцеве самоврядування в Україні» [19]. Також варто зазначити, що є низка окремих постанов і розпоряджень Кабінету Міністрів України й указів Президента України. Однак, незважаючи на суттєвий нормативно-правовий арсенал, ці юридичні документи не сприяють впровадженню ефективних комунікацій у вітчизняну систему публічного управління. Ще автори зазначеної Концепції у 2010 р., проаналізувавши зазначені закони, назвали їх такими, що не повною мірою відповідають рівню розвитку українського суспільства, світовим тенденціям, і відзначили низький рівень правового врегулювання питань налагодження комунікації між органами публічної влади, ЗМІ та громадськістю.

Такий стан нормативно-правового забезпечення спричинив появу низки проблем у сфері комунікаційної діяльності органів публічної влади:

- відсутності єдиної системи комунікаційного менеджменту;
- невідображення сучасних потреб суспільства у чинному законодавстві та більшості державних процедур;
- відсутності стратегічних комунікацій, прогнозування та стратегічного планування комунікаційної діяльності загалом;
- відсутності внутрішньої комунікації – неналагодженої співпраці між відділами та/або органами влади, а також координації їх комунікаційної діяльності;

– неузгодженості комунікаційних дій окремих органів влади з державною стратегією чи політикою розвитку;

– відсутності профільних спеціалістів із питань комунікацій у публічному секторі тощо [27].

У цьому зв'язку необхідно зауважити, що за ст. 19 Конституції України правовий порядок в Україні ґрунтується на засадах, відповідно до яких ніхто не може бути примушений робити те, що не передбачено законодавством. Органи державної влади та місцевого самоврядування, їх посадові особи зобов'язані діяти лише на підставі, в межах повноважень та у спосіб, що передбачені Конституцією та законами України [26]. Це зобов'язує посадовців діяти виключно в межах компетенцій, визначених законами та підзаконними актами. Також необхідно зауважити, що в чинному нормативно-правовому полі використовуються такі поняття, як: «інформування», «електронна взаємодія», «висвітлення діяльності», «оприлюднення (поширення) інформації», «консультації з громадськістю» тощо, однак відсутні такі терміни, як «комунікація», «державна комунікаційна політика», що суттєво обмежує, а подекуди й унеможлиблює їх використання в практиці публічного управління загалом. З огляду на це можемо стверджувати, що взаємодія між органами публічної влади та громадськістю, як і іншими стейкхолдерами, здійснюється де-факто за принципово нових умов, а де-юре – в межах політично і морально застарілої нормативно-правової бази.

Тому функціонування комунікаційної системи, реалізація комунікаційної політики та регулювання інформаційно-комунікаційної сфери повинні мати чітке нормативне регулювання, що сприятиме функціонуванню ефективної комунікаційної інфраструктури як каркасу/платформи комунікаційної системи, яка складається з певної сукупності мереж і передбачає налагодження ефективної комунікаційної діяльності між усіма складовими частинами системи [29].

Функціонування ефективної комунікаційної інфраструктури та реалізація комунікаційної політики набуває особливої актуальності в умовах запровадження стратегічних комунікацій як своєрідного принципу публічного управління, направлено на формування нематеріального ресурсу – довіри до органів публічної влади [35, с. 41]. Нормативно-правове обґрунтування запровадження стратегічних комунікацій визначається через забезпечення інформаційної

безпеки як складової частини національної безпеки [31; 36; 38], що передбачає координацію і належне використання комунікативних можливостей держави – публічної дипломатії, зв'язків із громадськістю, військових зв'язків, інформаційних і психологічних заходів, спрямованих на просування цілей держави.

Також нормативного закріплення набули визначення: урядових комунікацій – як комплексу заходів, які передбачають діалог уповноважених представників КМУ з цільовою аудиторією з метою роз'яснення урядової позиції та / або політики з певних проблемних питань; кризових комунікацій – як комплексу заходів, котрі реалізуються державними органами України у кризовій ситуації і передбачають діалог із цільовими аудиторіями з питань, що стосуються кризових ситуацій; стратегічний наратив – спеціально підготовлений текст, призначений для вербального викладення у процесі стратегічних комунікацій з метою інформаційного впливу на цільову аудиторію [36].

Попередній аналіз зазначених дефініцій свідчить, що ці спроби, як і попередні, щодо нормативного врегулювання питань комунікації залишаються у форматі моделі суб'єкт-об'єктної взаємодії (державні органи – громадяни). У зв'язку з цим необхідно проаналізувати нормативно-правове регулювання суб'єкт-суб'єктної взаємодії, тобто координацію комунікаційної діяльності між органами публічної влади, а також проблеми регулювання засобів масової комунікації та розвитку інформаційно-комунікативної сфери загалом.

Сьогодні напрацьовано великий масив нормативно-правових актів, де визначені основні повноваження державних органів в інформаційній сфері. Акти національного законодавства регламентують діяльність державних органів, організацій і громадян, встановлюють повноваження державних органів в інформаційно-комунікаційній сфері.

З огляду на вищезазначене нормативно-правову базу щодо регулювання інформаційно-комунікаційної сфери доцільно розглянути з урахуванням ієрархії нормативних актів. На найвищому рівні знаходяться норми Конституції України [26], які закріплюють концептуальні положення національної безпеки України в усіх сферах її існування, а також Концепцію національної безпеки України [30], Доктрину інформаційної безпеки України [36], Стратегію кібербезпеки України [37]. Ці документи врахо-

вують основні положення міжнародних договорів і угод, ратифікованих Україною.

На другому рівні розташовані закони конститутивного напрямку, якими визначаються важливі положення щодо регулювання інформаційно-комунікаційної сфери та забезпечення інформаційної безпеки: «Про основні засади розвитку інформаційного суспільства в Україні на 2007–2015 роки» [12], «Про інформацію» [6], «Про державну таємницю» [18], «Про Національну програму інформатизації» [9], «Про радіочастотний ресурс» [4], «Про телекомунікації» [16], «Про захист інформації в інформаційно-телекомунікаційних системах» [10], «Про захист суспільної моралі» [17].

На третьому рівні – закони України інституційного рівня, де закріплені основні форми діяльності органів державної влади у процесі забезпечення інформаційної безпеки та регулювання їх інформаційно-комунікаційної діяльності: «Про оборону України» [11], «Про Службу безпеки України» [23], «Про Державну службу спеціального зв'язку та захисту інформації» [21], «Про національну поліцію» [5], «Про прокуратуру» [14], «Про правовий режим надзвичайного стану» [15].

У структурі нормативно-правової бази забезпечення національної безпеки України в інформаційній сфері особливе місце посідають укази та розпорядження Президента України, а також акти (постанови, декрети) Кабінету Міністрів України. Ці нормативні акти є незаконними й видаються з метою конкретизації та підвищення якості вирішення завдань забезпечення інформаційної безпеки.

Міністерства і відомства України в межах визначеної законами компетенції та відповідальності на основі чинного законодавства про національну безпеку України, а також згідно з рішеннями Президента України, Кабінету Міністрів України розробляють відомчі накази, інструкції, положення, спрямовані на реалізацію програм захисту життєво важливих інтересів людини, суспільства та держави в інформаційно-комунікаційній сфері.

Окремі питання комунікаційної взаємодії регулюються актами нормативного і директивного характеру місцевих органів влади, зокрема рішення з питань забезпечення національної безпеки (про боротьбу з наслідками стихійних лих, техногенних аварій і катастроф, з епідеміями, про підтримання громадського порядку тощо), які є обов'язковими для виконання всіма

підприємствами, установами й організаціями, а також посадовими особами і громадянами на території, підпорядкованій цьому органу влади.

Масове інформування населення, безумовно, є найважливішим аспектом інформаційного права, саме через цей інститут реалізується право на інформацію всіма без винятку. В Україні діяльність ЗМІ регулюється законами «Про друковані засоби масової інформації (пресу) в Україні» [16], «Про рекламу» [8], «Про телебачення та радіомовлення» [18].

Варто зауважити, що цензура в Україні заборонена на конституційному рівні. Ст. 3 Конституції України визначено, що права і свободи людини та їх гарантії визначають зміст і спрямованість діяльності держави. Держава відповідає перед людиною за свою діяльність. Утвердження та забезпечення прав і свобод людини є головним обов'язком держави. Ст. 54 гарантує громадянам свободу літературної, художньої, наукової і технічної творчості, захист інтелектуальної власності, їхніх авторських прав, моральних і матеріальних інтересів, що виникають у зв'язку з різними видами інтелектуальної діяльності. Ст. 34 гарантує кожному громадянину право на свободу думки і слова, на вільне вираження своїх поглядів і переконань. Кожен має право безпеки, територіальної цілісності або громадського порядку з метою запобігання заворушенням чи злочинам, для охорони здоров'я населення, для захисту репутації або прав інших людей, для запобігання розголошенню інформації, одержаної конфіденційно, або для підтримання авторитету і неупередженості правосуддя. Та врешті у ст. 15 визначено, що суспільне життя в Україні ґрунтується на засадах політичної, економічної та ідеологічної багатоманітності. Жодна ідеологія не може визнаватися державою як обов'язкова. Цензура заборонена [26].

Інформаційна сфера є безумовним лідером щодо кількості законів, які її регулюють, – їх понад 20. Аналіз чинного вітчизняного законодавства засвідчує низку прогалин у регулюванні мас-медіа в Україні. Зокрема, недостатньо контрольованими державою залишаються відносини власності на основі вітчизняних ЗМІ, відсутні нормативно-правові акти, котрі сприяли б становленню економічно-незалежних ЗМІ, що створює передумови для монополізації медіа-ринків. Дається взнаки відсутність в Україні узгодженого Кодексу журналістської етики та механізму контролю за його виконанням.

В Україні за роки незалежності було розроблено декілька кодексів етичної поведінки журналістів і кілька їх редакцій було прийнято Національною спілкою журналістів України (у 1992, 1997, 2002 рр.). 11 березня 2010 р. Національна експертна комісія з питань захисту суспільної моралі затвердила Етичний кодекс журналістів у своїй редакції, розроблений її апаратом, але жоден із них не має обов'язкового характеру для виконання (у кращому разі порушення норм піддаються громадському осуду) та не передбачає механізмів контролю за його дотриманням.

Як наслідок, відсутність обов'язкових правових вимог щодо дотримання професійних етичних стандартів чи дієвого інституту саморегуляції (установи з контролю за дотриманням етичних стандартів) спонукає журналістів і редакції порушувати їх, спричиняє зловживання гаслами щодо захисту свободи слова задля маніпулювання свідомістю, з метою формування суспільної підтримки певних політичних сил, а також призводить до нездорової комерціалізації журналістики.

Фактично відсутнє правове регулювання функціонування в Україні міжнародних інформаційних обмінів та інформаційних систем, найяскравішим прикладом яких є Інтернет. Відсутність у чинному законодавстві України визначення поняття засобу масової інформації в мережі Інтернет фактично унеможливорює становлення контролю за інформацією, яка там створюється і поширюється, використовуючи Інтернет-ЗМІ у деструктивних цілях.

Аналіз відповідних статей Конституції України дозволяє дійти висновку про намагання вітчизняного законодавця побудувати інформаційну та комунікаційну політику на основі демократичних і ліберальних норм і принципів, одночасно забезпечивши їхню адаптацію до українських умов.

Експертиза українського інформаційного законодавства, котра неодноразово здійснювалася протягом останніх років, зокрема представниками ОБСЄ, свідчить про те, що законодавча та нормативно-правова база функціонування інформаційної сфери України загалом відповідає європейським нормам. Формальний бік справи не викликає значного занепокоєння, однак постала нагальна проблема недотримання встановлених норм усіма суб'єктами інформаційних відносин, зокрема органами державної влади всіх рівнів. Рівень правової культури

громадян України змушує розглядати ситуацію із зовсім іншого боку порівняно з країнами Європейського Союзу [28].

Таким чином, можемо зазначити, що нормативно-правове забезпечення інформаційно-комунікаційної сфери потребує суттєвого вдосконалення. Одним із напрямів удосконалення законодавства у цій сфері може стати розроблення й ухвалення Кодексу України про інформацію, який має чітко визначити коло суб'єктів інформаційних відносин, забезпечить єдині стандарти, підходи і принципи до регламентації відносин в інформаційному просторі, що дозволить вирішити проблему подолання протиріч у законодавчих і нормативно-правових актах, забезпечити єдність і нефрагментованість нормативно-правового поля. Також Інформаційний кодекс України повинен вирішити питання неузгодженості термінології в інформаційному законодавстві, зокрема мають бути нормативно закріплені терміни, що поки є недостатньо коректними та/або не мають чіткого визначення свого змісту: державна інформаційна політика, державна комунікаційна політика, публічні (державні) комунікації, національний інформаційний простір, інформаційно-психологічні впливи, інформаційно-психологічна безпека, а також слід розмежувати поняття «інформування», «комунікація» тощо.

Висновки і пропозиції. Розглянувши нормативно-правове забезпечення розвитку інформаційно-комунікаційної сфери в Україні з метою забезпечення функціонування комунікаційної інфраструктури, можемо зазначити, що на порядку денному законодавців у цій сфері має стати прийняття низки кодексів: Кодексу етики комунікацій, Кодексу журналістської етики, Інформаційного кодексу України.

Удосконалення українського законодавства в інформаційно-комунікаційній сфері можливе шляхом затвердження низки змін до чинних і прийняття нових законів у цій сфері. Основні питання, що потребують нормативного закріплення, це: посилення відповідальності за розповсюдження неправдивої, фейкової, недоброчесної інформації; розроблення основних засад державної комунікаційної політики, впровадження стандартів інформаційного обміну між органами державної влади, органами місцевого самоврядування, засобами масової комунікації і громадськістю.

Список використаної літератури:

1. Бебик В.М. Інформаційно-комунікаційний менеджмент у глобальному суспільстві: психологія, технології, техніка паблікрилейшинз : монографія. Київ : МАУП, 2005. 440 с.
2. Волох О.К. Поняття і складові інформаційно-комунікаційної інфраструктури. *Науковий вісник Ужгородського національного університету. Серія Право*. 2014. Вип. 29. Ч. 2. Т. 4/4. С. 29–32.
3. Закон України від 16 листопада 1992 р. № 2782-XII зі змінами від 02 жовтня 2018 р. «Про друковані засоби масової інформації (преси) в Україні». URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2782-12>.
4. Закон України від 01 червня 2000 р. № 1770-III зі змінами від 06 вересня 2018 р. «Про радіочастотний ресурс України». URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1770-14>.
5. Закон України від 02 липня 2015 р. № 580-VIII зі змінами від 08 листопада 2018 р. «Про Національну поліцію». URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/580-19>.
6. Закон України від 02 жовтня 1992 р. № 2657-XII зі змінами від 06 грудня 2016 р. «Про інформацію». URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2657-12>.
7. Закон України від 02 жовтня 1996 р. № 393/96-ВР зі змінами від 22 травня 2018 р. «Про звернення громадян». URL: <https://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/393/96-%D0%B2%D1%80>.
8. Закон України від 03 липня 1996 р. № 270/96-ВР зі змінами від 26 липня 2018 р. «Про рекламу». URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/270/96-%D0%B2%D1%80>.
9. Закон України від 04 лютого 1998 р. № 74/98-ВР зі змінами від 25 грудня 2015 р. «Про Національну програму інформатизації». URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/74/98-%D0%B2%D1%80>.
10. Закон України від 05 липня 1994 р. № 80/94-ВР зі змінами від 27 березня 2014 р. «Про захист інформації в інформаційно-телекомунікаційних системах». URL: <https://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/80/94-%D0%B2%D1%80>.
11. Закон України від 06 грудня 1991 р. № 1932-XII зі змінами від 02 жовтня 2018 р. «Про оборону України». URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1932-12>.
12. Закон України від 09 січня 2017 р. № 537-V «Про основні засади розвитку інформаційного суспільства в Україні на 2007–2015 роки». URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/537-16>.
13. Закон України від 11 вересня 2003 р. № 1160-IV зі змінами від 22 вересня 2016 р. «Про засади державної регуляторної політики у сфері господарської діяльності». URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1160-15>.
14. Закон України від 14 жовтня 2014 р. № 1697-VII зі змінами від 03 липня 2018 р. «Про прокуратуру». URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1697-18>.
15. Закон України від 16 березня 2000 р. № 1550-III зі змінами від 23 грудня 2015 р. «Про правовий режим надзвичайного стану». URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1550-14>.
16. Закон України від 18 листопада 2003 р. № 1280-IV зі змінами від 02 жовтня 2018 р. «Про телекомунікації». URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1280-15>.
17. Закон України від 20 листопада 2003 р. № 1296-IV зі змінами від 10 листопада 2015 р. «Про захист суспільної моралі». URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1296-15>.
18. Закон України від 21 січня 1994 р. № 3855-XII зі змінами від 12 липня 2018 р. «Про державну таємницю». URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/3855-12>.
19. Закон України від 21 травня 1997 р. № 280/97-ВР зі змінами від 22 березня 2018 р. «Про місцеве самоврядування в Україні». URL: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/280/97-%D0%B2%D1%80>.
20. Закон України від 21 грудня 1993 р. № 3759-XII зі змінами від 04 листопада 2018 р. «Про телебачення і радіомовлення». URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/3759-12>.
21. Закон України від 23 лютого 2006 р. № 4375-IV зі змінами від 05 жовтня 2017 р. «Про Державну службу спеціального зв'язку та захисту інформації». URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/3475-15>.
22. Закон України від 23 вересня 1997 р. № 539/97-ВР зі змінами від 02 жовтня 2018 р. «Про порядок висвітлення діяльності органів державної влади та органів місцевого самоврядування засобами масової інформації». URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/539/97-%D0%B2%D1%80>.
23. Закон України від 25 березня 1992 р. № 2229-XII зі змінами від 12 липня 2018 р. «Про Службу безпеки України». URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2229-12>.
24. Каїді В. Розвиток інформаційно-комунікаційної інфраструктури у глобальному електронному просторі. *Вісник книжкової палати*. 2016. № 11. С. 23–25.
25. Кінаш І.П. Функціонування комунікаційної інфраструктури України та її роль у задоволенні потреб споживачів. *Актуальні проблеми розвитку економіки регіону*. 2016. Вип. 8. С. 60–64.
26. Конституція України станом на 07 лютого 2019 р. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/254%D0%BA/96-%D0%B2%D1%80>.

27. Концепція урядових комунікацій 22 січня 2016 р. / МІП України. URL: <https://mip.gov.ua/documents/56.html>.
28. Кострубіцька А.В. Особливості державного регулювання діяльності інтернет-засобів масової комунікації у Європейському Союзі. URL: http://www.investplan.com.ua/pdf/16_2016/18.pdf.
29. Лозовська К.С. Комунікаційна інфраструктура в системі місцевого самоврядування. *Актуальні проблеми державного управління*. Одеса: ОРІДУ НАДУ, 2018. Вип. 4(76). С. 127–131.
30. Рішення Ради національної безпеки і оборони України від 02 вересня 2015 р. «Про нову редакцію Воєнної доктрини України». URL: <https://www.president.gov.ua/documents/5552015-19443>.
31. Розпорядження Кабінету Міністрів України від 11 жовтня 2016 р. № 739 «Про схвалення Концепції популяризації України у світі та просування інтересів України у світовому інформаційному просторі». *Офіційний вісник України*. 2016. № 83. Ст. 2745.
32. Розпорядження КМУ від 12 грудня 2018 р. № 985-р «Деякі питання удосконалення комунікативної роботи органів виконавчої влади». URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/985-2018-%D1%80>.
33. Розпорядження КМУ від 13 січня 2010 р. № 85-р «Про схвалення Концепції проекту Закону України «Про основні засади державної комунікативної політики». URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/85-2010-p>.
34. Садовська А. Комунікативна сфера в соціо-гуманітарному просторі: архетипний підхід. *Публічне управління: теорія та практика*. 2014. Вип. 2. С. 156–161.
35. Сивак Т.В. Теоретичний аналіз сутності поняття «стратегічні комунікації» в системі публічного управління. *Актуальні проблеми державного управління*. Одеса: ОРІДУ НАДУ, 2018. № 3 (75). С. 36–43.
36. Указ Президента України «Про рішення Ради національної безпеки і оборони України від 29 грудня 2016 р. «Про Доктрину інформаційної безпеки України» від 25 лютого 2017 р. № 47/2017. URL: <http://www.president.gov.ua/documents/472017-21374>.
37. Указ Президента України від 15 березня 2016 р. № 96/2016 р. «Про Рішення Ради національної безпеки і оборони України від 27 січня 2016 р. «Про Стратегію кібербезпеки України». URL: <http://www.president.gov.ua/documents/962016-19836>.

Лозовская Е. С. Нормативно-правовое обеспечение функционирования коммуникационной инфраструктуры на местном уровне

В статье проанализирована отечественная нормативно-правовая база по обеспечению развития коммуникационной политики и информационно-коммуникационной сферы. Выявлен ряд пробелов в правовом регулировании информационной сферы, в частности относительно функционирования в Украине международных информационных обменов и информационных систем. Даны предложения по совершенствованию украинского законодательства в информационно-коммуникационной сфере.

Ключевые слова: коммуникация, коммуникационная инфраструктура, кризисные коммуникации, информационная сфера, нормативно-правовое обеспечение.

Lozovska K. S. Legislative provision of the functioning of the communication infrastructure at the local level

The article analyzes the domestic legal and regulatory framework for the development of communication policy and information and communication sphere. A number of gaps in the legal regulation of the information sphere have been identified, in particular regarding the functioning of international information exchanges and information systems in Ukraine. The presented suggestions on the improvement of Ukrainian legislation in the field of information and communication.

Key words: communication, communication infrastructure, crisis communications, information sphere, normative-legal support.